

18-10-2005

Discurs del president de la Generalitat en el debat de Política General del Parlament de Catalunya

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats..., els vull parlar, després d'una introducció, de les prioritats i orientacions que em semblen fonamentals per a la bona marxa d'aquest Govern, amb un èmfasi molt especial en els temes de seguretat, en els temes de les edats fràgils de la població del nostre país i, evidentment també, i en tercer lloc, però no menys important, sobre el país equilibrat que estem construint, per seguir amb les relacions amb l'Estat, amb les relacions internacionals i un punt final.

Nosaltres tenim, efectivament, tres orientacions, a més de l'Estatut. Crec que està demostrat a bastament el compromís de tots en la millora de l'autogovern i que és, doncs, el moment de prendre el pols a la realitat viva del país i d'examinar si l'acció de Govern respon efectivament als anhels i a les necessitats dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Crec que hem de canviar d'èmfasi, en el Govern i també en aquesta cambra. Ja els avanço que aquest Govern i aquest Parlament, crec, han fet en aquests dos anys més feina i més transcendent –una feina més transcendent– que la que es va fer en els quatre anteriors, i potser més anys encara.

Hem situat en la ciutadania catalana, i davant els ciutadans de tot Espanya, un repte indefugible, ben construït, respecte de qui som, què volem, quins drets ens assisteixen, quines obligacions estem en condicions d'honorar i com proposem els catalans als catalans i als espanyols en general obrir una nova etapa més franca i més justa de la nostra vida col·lectiva.

Aquesta proposta catalana, crec sincerament que és indefugible. Ha provocat, és cert, un terratrèmol polític considerable, però si mantenim amb fermesa i amb la imprescindible flexibilitat quan calgui, com vaig avançar en la darrera sessió de la cambra, els nostres postulats, jo crec que aquesta proposta catalana marcarà l'inici d'una nova governació i d'una més profunda implicació de poble i política aquí i a la resta d'Espanya.

En els darrers dies he tingut ocasió de comprovar l'abast de l'impacte del nou Estatut, de la proposta de nou Estatut. Ningú no hi és indiferent, perquè aborda les qüestions de justícia i d'equitat entre Catalunya i els pobles d'Espanya, perquè modernitza conceptes i destapa les insuficiències d'un sistema que insensiblement ha anat esmussant i reduint, ha anat retallant l'eficàcia i l'equitat inicial del nostre sistema polític.

El sistema no ha estat pas insensible al retorn reiterat dels vicis ocults de la política catalana i de la política espanyola; ni de la persistència d'actituds de recel i d'incomprensió respecte de la franca, neta i generosa disponibilitat del nostre poble a contribuir a les càrregues comunes i, tanmateix, a mantenir intacta l'esperança genuïna de l'Estatut de 1979, tal com va denunciar el president Pujol en aquesta cambra en el debat sobre l'estat de l'autonomia l'any 1987. Alguna cosa havia

passat ja aleshores que feia necessària una relectura de la nostra llei fonamental i dels efectes que aquesta llei fonamental té sobre la regulació de les nostres relacions amb la resta de l'Estat. Alguna cosa ja havia passat en aquell moment. Crec que aquest discurs de Jordi Pujol en aquesta cambra l'any 87 és una peça cabdal per entendre l'inici de la insatisfacció de Catalunya respecte de la situació existent deu anys després de l'inici de la democràcia i de l'autonomia.

Malauradament, en anys posteriors, tot i avançar amb penes i treballs i, sens dubte, amb errors evidents, no vam estar en condicions de presentar al poble de Catalunya i als pobles d'Espanya l'abast real de la pretensió catalana, la seva coherència i la decisió d'anar endavant per obrir una etapa nova de la política a casa nostra i a tot Espanya. Ara ho hem fet. Sens dubte, hem comès probablement errors corregibles, però l'important és que hem col·locat en el centre de la política catalana i espanyola la proposta sòlida i coherent que marcarà el debat polític dels mesos que vindran i que acabarà, n'estic convençut, amb un avenç remarcable en el terreny polític, econòmic i social, i amb una nova entesa a un nivell més alt, més franc i, per més franc, més sòlid també amb els pobles d'Espanya.

Si al mateix temps el Govern Zapatero aconseguís –encreuem els dits– la difícil pau, però la pau possible i definitiva a Euskadi, aquesta etapa històrica haurà més que acomplert les esperances del nostre poble quan es va iniciar.

Però penso dedicar una gran part de la meua intervenció a la convivència ciutadana, a les polítiques socials per a les persones i a les infraestructures que relliguen els territoris, com ja els he anunciat. Aquests no són els temes oblidats, al contrari: són de vegades els temes una mica desconeguts de la nostra principal ocupació com a

govern en els darrers dos anys. És tan important com el que ha fet el Parlament en el mateix període, però menys sabut, menys conegut. I és el que em dóna la seguretat de saber que, explicant-ho bé, convencerà el nostre poble que té un govern de més ambició, més honest i més efectiu que qualsevol altre; un govern, sens dubte, perfectible i que haurem de simplificar i de millorar, però en tot cas, de molt, el millor Govern de la darrera dècada.

Vull introduir breument un tema que és ara inescapable. És cert que he estat considerant la conveniència de dur a terme un canvi de govern. És veritat. Crec que un cop aprovat l'Estatut i pràcticament en l'equador de la legislatura, que es complirà d'aquí a un mes, aquest canvi pot ser positiu per donar un nou impuls a l'acció de govern i abordar amb una nova empenta els reptes que tenim davant.

Suposo que ningú posarà en dubte que ningú té tants elements com els que jo puc tenir per valorar l'oportunitat d'una iniciativa d'aquest ordre. Aquesta, la de nomenar el Govern, és una prerrogativa del president, a la qual no podria renunciar sense falta greu de les meves obligacions.

Ara bé, també és evident que les circumstàncies que s'han produït entorn d'aquesta qüestió no són les més adients per dur a terme aquesta iniciativa en les condicions apropiades. No entro ara en per què ni com això s'ha produït; el fet és que aquestes circumstàncies hi són. I tampoc actuaria responsablement si no ho tingués en compte i actués en conseqüència.

De forma que em proposo, en els dies i les setmanes a venir, mantenir els contactes necessaris amb els dirigents dels partits que donen suport al Govern per tal d'avaluar les condicions en què s'han de produir els canvis que considero necessaris. Ho faré amb la discreció necessària per garantir-ne l'eficàcia. Comprendran que amb temps i serenitat podrem abordar adequadament el repte que tenim de millorar el Govern per a la segona meitat del mandat. Com a president actuaré, no en tinguin cap mena de dubte, exercint en tot moment el lideratge de la majoria parlamentària i assegurant la cohesió d'aquesta majoria, que és la garantia indispensable de l'estabilitat de l'acció del Govern.

Dit això, si fa un any certificàvem el pas de la Catalunya dels 6 milions a la dels 7 milions, avui veiem que el dinamisme demogràfic no s'atura. He dit i repeteixo que són tres les orientacions centrals de la nostra política en el marc d'un país que creix. I aquestes tres orientacions són convivència, persones i territoris, a les quals corresponen tres prioritats de l'acció del Govern que són seguretat, serveis personals i infraestructures. Aquestes orientacions sorgeixen d'una visió del país d'un país en canvi, dinàmic, emergent. És la Catalunya de les oportunitats. És efectivament la Catalunya que creix demogràficament.

Mirin, hi han proves no solament estadístiques, hi han proves també en el terreny del volum i la qualitat dels serveis que estem donant que certifiquen aquest creixement, quasi diria, imparable.

Les 7.056.000 targetes sanitàries de l'agost del 2004 s'han convertit en un any en 7.145.000.

Més d'un 11 per cent de la població catalana és estrangera: un 11,4 per cent, segons el padró de l'1 de gener de l'any 2005. És un percentatge més alt que el de la majoria dels països europeus i similar al dels Estats Units, amb la particularitat de la intensitat del fenomen en els dos darrers anys; és un fenomen creixent: 2003, 182.000 immigrants; 2004, 153.000.

I la natalitat ha repuntat. No som més només perquè en vénen més, som més perquè nosaltres creixem més. Hem passat d'una taxa del 8,8 el 1995 a una de l'11,4 l'any 2004. I aquests canvis de taxes de natalitat no se solen fer amb tanta rapidesa.

Més d'un 11 per cent de la població catalana, com he dit, és estrangera, i hem passat, hi insisteixo, d'un ritme de creixement que era important a un altre de significativament més alt. I d'una mitjana d'1,14 fills per dona l'any 1995 a 1,41 el 2004. Un altre canvi que no succeeix en cap país en un període tan breu.

I la Catalunya que creix demogràficament és una Catalunya que prospera econòmicament. L'economia catalana té una sòlida base industrial i de serveis que assegura la prosperitat del país. Una economia que recupera el ritme, que iguala el creixement espanyol. L'havíem perdut; des del 1996 estàvem per sota del creixement econòmic espanyol. Ens hi hem tornat a igualar, i és el creixement econòmic espanyol el més alt d'Europa, dels més alts d'Europa, en aquest moment, incomparablement més alt que el del centre d'Europa, amb un increment, dic, del 3,3 per cent; 3,4 exactament a Espanya, i 1,3 per cent a la Unió Europea de vint-i-cinc països.

L'economia catalana ja supera els objectius d'ocupació de l'Agenda de Lisboa. Catalunya té 3,2 milions d'ocupats, amb un nivell d'ocupació del 70,3 per cent. L'objectiu de Lisboa per al 2010, 70 per cent; estem pel damunt, 64,2 a Espanya i 63,6 a la Unió Europea dels Vint-i-cinc. Per tant, estem, quant a taxa d'ocupació, en un nivell superior a la mitjana europea i a nivell de l'objectiu que Lisboa es va proposar.

De manera que la taxa d'atur s'ha reduït 2,5 punts durant l'últim any, any i mig, i s'ha situat en el 7,1 per cent, a prop dels mínims històrics. A Espanya és avui del 9,3 per cent, i, per tant, estem també en aquesta qüestió per sobre de la mitjana d'un país que creix molt.

Amb una taxa d'ocupació femenina del 59,8 per cent. Objectiu de Lisboa per a l'any 2010, 60 per cent. O sigui, estem, en taxa d'ocupació femenina, exactament o pràcticament en el nivell que la Unió Europea s'havia plantejat fa uns anys, 52 per cent a Espanya –dic 59,8–, 52 per cent a Espanya i 56,1 per cent a la Unió Europea de vint-i-cinc països.

Amb una taxa d'ocupació dels treballadors majors de cinquanta-cinc anys del 48,6 per cent. Objectiu de Lisboa per al 2010, 50 per cent; estem prop d'aquest objectiu. A Espanya, 43,1; Unió Europea de vint-i-cinc països, 41,5.

És a dir, l'economia catalana és una economia força capacitada per crear llocs de treball per a tothom a un bon ritme. És una economia dinàmica, amb un fort impuls a la creació d'empreses i amb una notable capacitat d'adaptació tecnològica, amb un

increment de creació de societats mercantils del 5,6 per cent durant l'any 2004 i del 4,5 per cent fins al setembre del 2005; amb un percentatge d'empreses amb accés a internet del 95,7 per cent, que és del 87 per cent a Espanya i del 89 per cent a la Unió Europea dels Vint-i-cinc.

L'economia catalana és una economia en canvi per adaptar-se a les exigències de la internacionalització i a les noves condicions de la competitivitat, cada cop més dures. És una economia oberta i plenament bolcada a l'exterior. És una economia ben integrada en el mercat europeu i en activa recerca de nous mercats, amb unes exportacions de béns i serveis que arribaven l'any 2004 al 46,4 per cent del producte interior brut.

És també una economia que intenta resoldre i superar les cròniques deficiències del seu sector públic, amb un esforç inversor dels poders públics, amb la Generalitat al davant; amb un impuls decidit de noves infraestructures i centres d'R+D com el supercomputador Mare Nostrum, el Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, el Centre d'Investigació en Nanociència i Nanotecnologia, o el Laboratori de Llum del Sincrotró.

I a la vegada que creix i prospera Catalunya és un país que progressa socialment. No estem parlant d'un país que està situat, des del punt de vista dels paràmetres econòmics, ben endavant en les mitjanes europees. Estem parlant també d'un país que socialment progressa, que compta amb uns serveis educatius, sanitaris, socials, culturals, cada cop més estesos i de més qualitat; amb la plena escolarització dels quatre als setze anys; amb un increment continuat de les places públiques de llars d'infants; amb la perspectiva d'arribar a les seixanta mil l'any 2008, seixanta mil

places; amb més metges i infermeres d'atenció primària; amb la progressiva reducció de les llistes d'espera; amb 240.000 famílies que reben ajuts per als seus fills petits; amb una xarxa de biblioteques públiques que s'està ampliant amb setanta-sis noves biblioteques, i amb una xarxa d'instal·lacions esportives en creixement –304 noves instal·lacions previstes en el període 2005-2008; que té consciència de l'existència de velles i noves exclusions, i que treballa per resoldre-les, amb una enèrgica actuació de millora en trenta barris arreu de Catalunya – després hi tornarem–; que fa de la seva capacitat d'integració social un factor d'atracció, amb quasi mil aules d'acollida per atendre els alumnes immigrants.

Deixeu-me parlar un moment del que podríem anomenar “la Catalunya del risc”, perquè de risc, de riscos, n'hi han. La Catalunya que creix i progressa és també una Catalunya més diversa i més complexa que mai; per tant, més difícil d'entendre i de governar. Tenim un risc fonamental, que és el risc de les desigualtats socials.

Quin és el diagnòstic que ens presenta un observatori independent del Govern, com és el Panel de Desigualtats de la Fundació Bofill? No és gens encoratjador. Malgrat el progrés econòmic de bona part de la societat catalana hi ha una realitat persistent: la de la població que pateix situació de pobresa, que en un 50 per cent està associada a la vellesa i a la inactivitat. La societat catalana potser té més desigualtat pròpiament que pobresa estrictament; en cito alguns exemples.

L'accés a l'ensenyament post-obligatori ha augmentat els darrers anys, però continua sent un 11 per cent més baix en els municipis entre 100.000 i 500.000 habitants que als de menys de 2.000, i aquest percentatge arriba al 17 per cent més

baix si el comparem amb el de Barcelona. Hi ha una franja de ciutats que estan, en aquest sentit, en situació difícil.

La incorporació de la dona al mercat de treball és una realitat, però persisteixen desigualtats de gènere que en aquest àmbit són absolutament inacceptables, i no només pel que respecta a les taxes d'activitat i d'ocupació. Ni les administracions ni el mercat estem posant encara a l'abast de les famílies recursos i mecanismes suficients per aconseguir la conciliació real. I la conciliació, avui, a les famílies amb fills o persones grans dependents a càrrec, ha esdevingut absolutament imprescindible.

L'habitatge també és un dels factors clau en la configuració de la nostra societat. De les possibilitats d'accés a l'habitatge i de les seves característiques, en depèn, en molt bona mesura, la possibilitat que els joves puguin emancipar-se i desenvolupar lliurement els seus projectes de vida, com formar una llar o tenir fills. Per a la majoria dels joves de Catalunya aquestes possibilitats són massa reduïdes, no tenen ben resoltes les seves necessitats d'allotjament i no és estrany que percebin l'habitatge com un problema greu i proper. Els joves o bé no poden arribar als preus que el mercat proposa, o han d'hipotecar un percentatge elevadíssim del seu salari mitjà, de la seva capacitat adquisitiva o de la seva capacitat d'inversió, o no poden desenvolupar el seu propi projecte familiar amb autonomia, o, si ho fan, paguen el preu d'hipotecar una part important del seu potencial emprenedor i de la seva capacitat de desenvolupar nous projectes per satisfer aquesta necessitat bàsica de l'habitatge. La manca d'habitatge dificulta, doncs, greument la participació i la integració social, econòmica i política dels joves. Aquesta és per mi i pel Govern una preocupació cabdal.

Mirin, cal ampliar tant com sigui possible el comú denominador del patriotisme dels drets, dels deures i de les llibertats. Hem de garantir la pluralitat i alhora protegir i estimular aquells trets que han permès gairebé la unanimitat del Parlament en afirmar la identitat nacional catalana. Però també igualment important –i a partir d'aquest moment, pel meu Govern, més important–, superar els dèficits de capital físic, humà i tecnològic que posen en risc el creixement de la nostra economia, començant a reconèixer que les nostres connexions viàries, ferroviàries, aèries, marítimes, virtuals, sovint no estan a l'alçada de la potencialitat del creixement econòmic i social que estem experimentant i que la nostra dotació d'infraestructures tecnològiques i energètiques, hídriques i de regadiu no és suficient per a un territori de més de set milions d'habitants que està abordant el seu model de competitivitat. Com saben, l'ambició d'aquest Govern és que ho estiguin.

Hem de constatar que en alguns àmbits ens trobem, d'alguna forma, entre la globalització i l'alt nivell, i el passat i el retardament. Coneixem els neguits que es produeixen en el terreny de la competitivitat sectorial, però apostem per fonamentar el futur en estratègies de modernització de les infraestructures de qualitat, de competència i de protecció quan calgui, però en cap cas en polítiques d'aïllament o de separació. Catalunya ha de ser més competitiva però també més sostenible en la gestió dels seus recursos, començant per la gestió del nostre paisatge físic i urbà, que els darrers anys ha canviat, i no sempre per a bé. En això no només no hem crescut, sinó que possiblement en alguns aspectes hem retrocedit.

Tenim un territori amb molts indrets severament castigat per un urbanisme de baixa qualitat i una sèrie d'abusos mediambientals. L'abandonament d'àrees industrials a l'eix del Llobregat, la proliferació d'urbanitzacions i de pobles que només estan

ocupats quinze dies l'any, són bons exemples del risc de degradació ambiental i urbanística que patim i que hem de corregir, i que no és gens fàcil de corregir.

Tot això és producte de l'urbanisme dels anys setanta i dels primers vuitanta. M'ho deia l'altre dia l'alcalde de Piera. Jo li deia: "Com és possible que un municipi que té la qualitat urbana que té –perquè només arribar-hi ja es veu–, com és possible que això convisqui amb situacions com les que han hagut de patir, no?" I ell em deia: "Bé, és que bona part de l'escampada de cases que veureu...", i ara no m'estic referint a la casa específica on hi va haver la tragèdia, que era una casa interior, antiga, sinó a l'escampada de cases que es va produir, de cases, casetes, de torretes que es va produir en el curs dels anys setanta i que es va haver de legalitzar en els primers anys vuitanta, que els primers alcaldes democràtics van haver d'entomar, per dir-ho així, perquè eren realitats físiques que existien i que tanmateix, des del punt de vista de la legalitat urbanística, tenien molt a desitjar. Aquesta és la situació de moltes ciutats i pobles de Catalunya.

D'altra banda, és evident que en circumstàncies extremes com les que s'han patit en els mesos anteriors, com en el cas de la sequera, es posa en evidència la necessitat que hem de comptar amb la complicitat de la ciutadania per fer un ús més eficient dels nostres recursos, i molt en particular, en aquest cas, dels recursos hídrics. La situació dels darrers mesos ha obligat a prendre mesures d'excepcionalitat que afecten una bona part del territori català. A la sequera, s'hi sumen a més els embassaments menys plens malgrat les pluges torrencials, els regadius ineficients, la deforestació del nostre territori o la pèrdua d'un 6 per cent del consum d'aigua per fuites i per filtracions –la tirem.

No es tracta de defensar la sostenibilitat mediambiental amb dogmatisme. Es tracta de pensar en el futur definint els atots de Catalunya perquè continuï sent competitiva en un món global. Es tracta, doncs, d'un interès propi. No es tracta de deixar de créixer: es tracta de créixer millor aprofitant tots els avantatges d'una economia oberta.

Definim, doncs, en aquest escenari, en aquest mapa, en aquesta fotografia del país, les nostres prioritats, el que estem fent i el que farem: primer, la seguretat, reforçar la convivència i garantir la seguretat bàsica; segon, els serveis personals, la gent, donar seguretats a les persones en les edats més difícils de la vida –i m'hi estendré, en això–, i tercer, el país en xarxa, relligar el país i tots els seus territoris amb les infraestructures i equipaments que assegurin l'accés de tots els catalans al progrés i al benestar. Aquestes són les tres prioritats immediates del meu Govern, aquestes tres i l'aposta decidida per la tecnologia, que tot just avui hem refermat en el Consell Executiu, aquest matí, amb la proposta d'accelerar el procés de creació del parc científic del Vallès i el desllorigament, la solució de les insuficiències que el retardaven.

Sobre la seguretat, primera orientació i primera prioritat. La meva primera orientació és la que apunta cap a una Catalunya convivencial, que és com dir una Catalunya cohesionada i una Catalunya forta, que es preocupa per la seguretat en un sentit molt ampli; podríem dir, que es preocupa per les seguretats, en plural.

La primera de totes és la seguretat bàsica, la que situa l'individu lliure enmig de la xarxa social i li'n garanteix la supervivència: als carrers, a les escoles, als indrets públics, a les carreteres, als centres de treball, als espais d'oci. La seguretat cívica

no és només el resultat d'una societat pròspera i amb major benestar, sinó que n'és una condició imprescindible, que necessita normes clares i entenedores, educació cívica per fer-les entendre i atendre, sancions proporcionades i efectives, i un exercici decidit de l'autoritat democràtica per fer-la respectar; vull que quedi molt clar.

En definitiva, es tracta de crear confiança cívica, sí, però des de l'autoritat democràtica. Aquest és el sentit i l'orientació de la nostra política de seguretat pública. La Generalitat està al costat dels ajuntaments, i no els deixarà sols en l'esforç per garantir la seguretat cívica. En aquest sentit és decisiu el desplegament dels Mossos. Estem en ple procés de desplegament dels Mossos a tot Catalunya. Per Tots Sants farem el desplegament a Barcelona. He dit en altres ocasions que crec que caldria fer un esforç per mirar d'avançar la finalització del procés i que s'arribi a Tarragona abans de la data prevista de 2008.

No es pot garantir. No serà gens fàcil accelerar aquests processos que tenen molts requeriments implicats, però hem de mirar de fer-ho. El desplegament dels Mossos a Barcelona esdevindrà l'exemple de la col·laboració entre administracions. Hi ha hagut en els anys precedents i ara un treball compartit amb la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya guiat pel protocol de col·laboració, signat pels Mossos d'Esquadra, el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Urbana, que ha permès i permetrà una suma d'esforços eficient i superior al que portaria cada cos per separat.

El nou model de seguretat per a Barcelona i l'àrea metropolitana ha de reforçar, evidentment, la nostra capacitat de persecució del delictes. I, a més, ha d'actualitzar el vincle de confiança i el compromís dels ciutadans amb la preservació de l'ordre

comú. Els darrers mesos han adquirit relleu públic alguns incidents que tenen la seva arrel en el deteriorament de la convivència: vulneració dels horaris establerts, alteració de l'ordre públic a la sortida dels locals d'oci, proliferació de determinats nous tipus de ciutadans sense sostre –*homeless*–, percepció d'un cert increment de furt i de petita delinqüència. I de seguida s'han alçat veus reclamant mà dura, llei i ordre.

Calen, en tot cas, noves estratègies i cal utilitzar totes les eines a mà per dur-les a terme. I en aquesta línia podem assenyalar les actuacions a petita escala de molts ajuntaments amb relació a l'exigència de compliment dels horaris, per exemple, en el cas de l'Hospitalet; per exemple, en el treball conjunt d'educadors, Guàrdia Urbana i Mossos a Berga, arran de l'enrarament del clima social després del cas, del desafortunat cas Isanta; per exemple, amb la justícia de proximitat que la futura Carta de Barcelona permetrà aplicar quan sigui aprovada definitivament per les Corts Generals, pràcticament trenta anys de l'inici de la discussió, d'aquesta Carta; per exemple, amb l'ordenança per la convivència que l'Ajuntament de Barcelona prepara, o l'increment del control i l'enduriment de les sancions contra les infraccions de trànsit, sobretot contra els excessos de velocitat, o una política penitenciària cada cop més orientada a la reeducació i a la reinserció social. Totes elles són mesures per afavorir i estimular la confiança cívica entre els ciutadans de Catalunya.

Els governs febles o mancats de coratge prefereixen abaixar el cap i dilatar la presa de decisions. Però el nostre Govern actua i actuarà amb determinació, com hem demostrat en el Pla de presons, que ha estat un model de discreció i eficàcia per part de la conselleria i dels ajuntaments concernits. La nostra política de seguretat cívica segueix aquests criteris sobre la base de dues conviccions essencials:

primera, no es pot construir la seguretat sobre cap renúncia als drets i a les llibertats adquirides, i, segona, no es pot construir la seguretat sense atendre simultàniament tots els perills que afecten directament o indirectament la convivència.

Segona orientació: atenció especial a les persones en les edats difícils, en les edats fràgils. La societat catalana, en el marc de les societats occidentals, es troba en ple procés de canvi; tenim la necessitat d'enfortir el nostre estat del benestar i adequar-lo a una ciutadania cada cop més diversa, mantenint l'orientació universal dels serveis i les atencions bàsiques, però impulsant mesures que sàpiguen posar l'accent en els punts més sensibles de les etapes de la vida d'una persona. Aquesta mateixa diversitat, combinada amb les dificultats dels governs per seguir mantenint els costos del sistema de benestar, fa que aquest sigui un repte més i més difícil. És aquí que els governs se'n surten o s'estavellen. És en aquest tipus de qüestions. És aquí, si m'ho permeten, que ens hi juguem els quartos: tres etapes, tres edats difícils de la vida, tres edats fràgils. Que són essencials, aquestes tres etapes, per a la nostra qualitat de vida i la dignitat de la nostra vida social: la infantesa, l'adolescència i joventut i les persones grans; etapes d'incertesa en les quals cal evitar els perills d'exclusió o de fracàs que incideixen en el benestar i en la capacitat productiva de la nostra societat.

Primera edat fràgil o difícil: de zero a sis anys. Edat crucial per als infants, però també per a les seves famílies que afronten cada cop més la necessitat de conciliar la vida laboral i familiar. El conjunt de polítiques del Govern ha d'anar orientada a donar als pares i mares les eines necessàries per fer front en aquesta etapa. Catalunya va ser una de les comunitats de l'Estat espanyol que primer va assolir la universalització de l'educació dels tres als sis anys. Aquest és un assoliment de la

comunitat educativa, però que cal reconèixer com a mèrit d'anteriors governs, empesos per uns ajuntaments que s'havien posat al davant del problema i de la seva solució.

Ara el nostre Govern aborda amb la mateixa decisió que els ajuntaments, que sempre ho han demanat i que han començat a fer-ne la feina, l'escolarització dels infants en l'etapa zero a tres. Ja hem començat a col·laborar amb 195 ajuntaments per crear 16.939 places de llars d'infants públiques.

Considero que en aquest tema, com també amb més complexitat en el dels serveis de proximitat en salut, hem d'anar a una devolució de recursos i competències als ajuntaments. I demanaré al conseller de Relacions Institucionals que es posi al davant, posi mans a l'obra, que ajudi les conselleries concernides i els ajuntaments. No pot ser que el sector local segueixi estant en el 20 per cent de la despesa pública neta en aquest país.

Haig de dir que la determinació de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis ha estat en tots aquests terrenys molt positiva. D'aquí a l'any 2008 ens proposem d'incrementar la taxa d'escolarització de l'actual 33 per cent fins al 60 per cent. Ens acostarem a la demanda real i situarem Catalunya en uns indicadors equivalents als dels països del nord d'Europa en aquest àmbit. Ara que ja tenim una taxa d'ocupació femenina similar a la que proposa Europa per a l'any 2010, hem d'aconseguir que la incorporació de la dona en el mercat de treball es produeixi en les millors condicions possibles i fer compatibles les responsabilitats laborals i familiars de les persones amb fills petits a càrrec.

Aquest serà l'objectiu de l'estratègia per a la conciliació que estem elaborant i tindrem en un termini de sis mesos la primavera que ve. Ja hem començat a adaptar els serveis i els recursos que oferim a les famílies monoparentals i a les famílies nombroses i a les famílies amb persones grans en situació de dependència. Un bon exemple: increment de les ajudes a les famílies amb infants menors de sis anys, 162 milions d'euros a 250.000 famílies; nous ajuts universals per part o adopcions múltiples de bessons, trigèmins o quadrigèmins, 1.370 famílies beneficiades.

Ara podem començar a incidir en aspectes clau com, per exemple, en la necessària coresponsabilitat dels membres de la parella en les tasques de la llar, en la diversificació dels serveis d'atenció a la petita infància –escoles bressol, serveis de mainaderia, espais familiars i ludoteques– i en l'emergència d'una nova cultura del treball que tingui en compte la necessitat de conciliació.

Segona edat fràgil o difícil: de l'adolescència a l'emancipació. En aquesta etapa la responsabilitat ja no recau només sobre els pares i la societat, recau també sobre els joves: primer, sobre la seva personalitat i, després, sobre el seu propi projecte de vida. Crec que cal veure la joventut en dues subetapes diferents: dels catorze als setze, divuit, i, des de la universitat, en el seu cas, fins a l'obtenció d'una feina estable.

L'adolescència és un període caracteritzat pels canvis físics o el descobriment de la pròpia identitat i l'experimentació. Això ha estat sempre així, però potser els adolescents tenen avui vies massa fàcils i molt plenes de riscos cap a estats d'evasió artificials. La societat també ha de tenir com a objectiu oferir-los els

recursos, les ofertes i el suport necessari per tal que puguin anar construint la seva personalitat amb confiança i amb bona salut.

Hem iniciat en aquest sentit el programa “Salut i escola”, adreçat als alumnes de secundària, de tercer i quart d’ESO –catorze i quinze anys–, que estenem a tot el territori. S’han establert tres línies –intervenció, promoció i prevenció i detecció precoç– i s’han seleccionat tres problemes de salut per a la seva alta incidència en la salut dels joves: la salut afectiva i sexual, de cara a una sexualitat responsable; la salut mental i el consum de drogues i alcohol, perquè els educadors i les famílies i els joves adquireixin un sentit crític enfront de les pressions pro consum, i la salut alimentària, per una alimentació saludable.

Per altra banda, dels catorze als setze hi ha molts nois i noies que acaben l’ensenyament obligatori. Molts no saben ben bé per a què els servirà, no ho tenen clar; hi són, però no hi són; no els interessa. No és un estat d’ànim nou tampoc, però avui la finalització de l’educació obligatòria ve acompanyada d’aquestes noves incerteses. Els qui volen accedir a la universitat passen al batxillerat, però els qui volen acabar de formar-se per iniciar una activitat professional..., aquest és un moment molt delicat. És un moment en què cal tenir molt en compte a l’hora d’imaginar escenaris de futur perquè pot comportar una combinació de tres factors de risc concentrats. Efectivament, ens podem trobar que molts joves enfronten alhora: la necessitat d’accés al mercat laboral, d’una població autòctona poc qualificada provinent del fracàs escolar en l’ensenyament secundari; una precarietat laboral creixent, i l’arribada de nova immigració, que moltes vegades és de poc nivell de formació, però que, a voltes, fins i tot té un nivell de preparació tècnica superior,

però està disposada a acceptar qualsevol feina a qualsevol preu, més baixos que els que acceptaríem nosaltres.

Per això és necessari disposar d'una oferta formativa motivadora i adequada a les seves expectatives i també a les necessitats del món empresarial. Les dades avui són desiguals: el 70 per cent de l'alumnat de l'FP troba feina en menys de sis mesos, i bona part de la resta opta per seguir estudiant. Tanmateix, el percentatge de joves de vint a vint-i-quatre anys que han finalitzat almenys la segona etapa de secundària a Catalunya ha estat tretze punts per sota de l'europeu; en moltes coses està millor i ben millor, i en algunes estem molt malament. I aquesta és una bona manera, aquesta que està aquí indicant, és una bona manera d'elevat aquest nivell. Aconseguir-ho és l'objectiu de l'aposta per la formació professional del Govern. Per això, aquest curs s'ha iniciat amb 76 nous cicles formatius i hem creat 2.280 places repartides pel territori.

Molts joves no troben un mercat laboral estable com abans. És veritat. Diverses generacions anteriors de joves quan acabaven cobraven molt poc, però entraven a treballar i sabien que sempre anirien pujant. Ara això ja no passa. Ara cap jove no té assegurat que el sou que té avui demà no li baixarà, potser ho troba més fàcilment el primer dia, però el pot perdre perfectament i passar períodes d'atur d'una manera molt generalitzada.

Molts joves, doncs, no troben un mercat laboral estable, diverses generacions de joves estan, jo diria, ara ja, en situacions pitjors a les que estaven generacions anteriors; una bona formació és sempre una assegurança contra les eventualitats laborals que es puguin produir i una garantia d'emancipació afectiva.

El nombre d'habitatges –i entro en el camp de l'habitatge– iniciats a Catalunya s'ha doblat amb escreix a partir de 1997. Malgrat això, entre 1998 i el 2004, el preu d'un habitatge mitjà a Catalunya s'ha multiplicat per 2,7. L'opció del lloguer avui no és encara una bona solució, no existeix, no n'hi ha prou. L'oferta reduïda ja es veu marcada pel procés inflacionari del mercat. Els joves, o bé no poden assolir els preus que el mercat proposa, o bé els assoleixen hipotecant un percentatge elevadíssim del seu salari mitjà –aquest salari que ara sabem que no té la permanència que abans tenia.

Per això impulsem una política d'habitatge pròpia i eficaç, pensant molt en aquest sector de la població jove. Cal un esforç col·lectiu, fruit de l'acord entre la Generalitat i els governs locals i fruit de la cooperació amb els agents socials i cooperatius. L'accés dels joves a l'habitatge s'ha de poder fer en les millors condicions possibles, i incidint no solament en la construcció de nous habitatges, sinó en la mobilització dels habitatges buits, facilitant l'accés a l'habitatge de compra i estimulants l'habitatge social de lloguer, que és una opció factible al llarg del cicle vital, considerant per primera vegada l'habitatge i les polítiques de qualitat urbana com una dimensió substantiva del nostre estat de benestar, abans limitada a les prestacions socials, quan el nivell social, el benestar social, moltes vegades depèn més de la relació persona-“vivenda” que no pas de l'existència de polítiques, entre cometes, “socials específiques”.

El Pla d'accés a l'habitatge ha començat a concretar-se en tres normes clau per assolir els seus objectius: reforma de la Llei d'urbanisme 10/2004, del 24 de desembre, el Decret 454/2004 i el Decret 455, aprovats el 17 de desembre.

Acabarà de completar-se amb la Llei de l'habitatge de Catalunya que presentarem ben aviat. Com saben, l'objectiu bàsic és que hi hagi una provisió suficient d'habitatge protegit. En el període 2004-2006, la Generalitat haurà iniciat dotze mil habitatges de protecció oficial. El còmput d'habitatges que preveiem promoure entre els anys 2004 i 2007 és de setze mil, i l'Incasol ha iniciat actuacions per desenvolupar sòl per construir 33.800 habitatges, la meitat protegits, a partir del 2007.

Ens acostem a l'acompliment dels objectius fixats pel Pla. La Generalitat tenia previst promoure'n directament deu mil. Afegim-hi ara els nous ajuts i crèdits preferents a la compra i al lloguer. Hem estès al llarg de tot el territori les borses anomenades «habitatge jove», i treballem per millorar l'ús del parc construït, tant per la subocupació, pisos buits, com per la sobreocupació, amb una xarxa de mediació per lloguer social, donant garanties als propietaris, subvencions als llogaters i estimulant la rehabilitació. Tot això és molt efectiu.

A l'Àrea Metropolitana de Barcelona, molts joves es veuen obligats a prendre decisions amb importants conseqüències urbanístiques, econòmiques i socials. Primera possibilitat: romandre a la conurbació metropolitana equival a majors oportunitats laborals però vivint en habitatges cars i d'unes dimensions, o en unes condicions, d'habitabilitat qüestionables, com a mínim.

L'altra possibilitat: marxar fora de la primera i de la segona corona metropolitanes, guanyant en qualitat de vida pel que fa a l'habitatge, relació preu - dimensions - entorn, però perdent qualitat de vida global en convertir-se en esclaus dels desplaçaments i del transport, amb els efectes que això tindrà sobre l'economia

familiar i sobre l'entorn. Aquesta segona opció, que en molts casos és una única alternativa, està imposant unes dinàmiques que caldrà tenir molt en compte. I aquesta reflexió és igualment vàlida, amb els matisos pertinents, per a les àrees urbanes de les grans ciutats, a tot el país.

Tercera. Edat fràgil, difícil, les persones grans. Aquí la responsabilitat ha de recaure progressivament sobre la societat. Comencem per afirmar que la vellesa ja no és senzillament una etapa final de la vida, sinó que ha esdevingut una etapa llarguíssima. És una edat que comença cada cop més d'hora i que cada cop s'acaba més tard. Hi ha molta gent que es troba als cinquanta-cinc anys, o fins i tot abans, que ja ha plegat, per dir-ho d'alguna forma, que rep les jubilacions anticipades i que queda marginada de la vida social. Sovint són gent que tenen capacitat, que tenen energies per treballar i, en canvi, el sistema no els dóna solució. No els donem solució.

Tenim un segment de la població amb salut, força, experiència, capacitat adquisitiva mitjana i un nivell cultural cada cop més elevats i no pot ser que no dissenyem polítiques adequades, precisament, a les seves inquietuds més enllà dels programes del lleure o purament assistencials. Hem de donar alternatives flexibles per perllongar una vida activa, no només en termes laborals, sinó també en termes d'il·lusions i expectatives a llarg termini. Estem acostumats a pensar que això és qüestió de nacions i nacions del nord d'Europa molt avançades, que ha de ser l'Estat, però, si tenim totes les competències per fer-ho nosaltres, i som un país més petit, no tant més que alguns d'aquests que he citat, perquè n'hi han que no són pas tan més grans que nosaltres, però, en tot cas, traquem-nos del cap la idea que això és una qüestió de model nacional d'estat. No ho és. Hi ha d'haver i hi pot haver i

tenim les competències, tenim la mida per fer un model social, de política social catalana, perfectament possible i millor que el d'altres territoris propers, molt a prop d'aquests més avançats dels quals estem parlant. Traquem-nos del cap que això no és possible.

Hem de donar alternatives flexibles per perllongar una vida activa no només en termes laborals, sinó també en termes d'il·lusions i d'expectatives a llarg termini. Tanmateix és cert que, per damunt de tot, hem de continuar treballant contra fenòmens com la pobresa i la solitud que afecta moltes persones grans, sobretot dones grans soles. I ho estem fent. Els ajuts del Govern per a les persones que cobren les pensions de viduïtat més baixes han experimentat una revalorització del 44 per cent des del gener del 2004. I hem passat d'un import màxim de 300 euros, el 2003, a 432 euros el 2005.

A aquest repte s'hi afegeix l'objectiu d'universalitzar l'atenció a les persones dependents. Aquest any destinem gairebé 600 milions d'euros a atendre'ls com cal. En tot això la coordinació sociosanitària és fonamental. Per això els departaments de Benestar i Família i Salut ja han presentat el Programa d'atenció a les persones amb dependència, amb tres objectius: ordenar i impulsar l'atenció a la dependència, millorar el suport a la vida autònoma i avançar en la redacció de la Llei de l'Agència Catalana de la Dependència, prevista per al 2006. Es tracta d'establir el sistema que garanteixi la continuïtat assistencial, que és necessària per atendre les persones amb diversos graus de dependència, apostant de manera clara per l'atenció domiciliària. Enguany el Govern hi destina 124 milions d'euros. És propi de països que encara no han atacat a fons aquestes qüestions, i que tenen una relació encara molt primària i molt pobre amb els seus ciutadans, de construir llocs en els quals se

solucionen els problemes de les persones que en tenen, i no ser capaç de portar a les cases de les persones, on viuen, que és el millor lloc per a la seva recuperació, aquesta recuperació o els mitjans per obtenir-la.

Insisteixo: la coordinació sociosanitària és enormement important. Enguany el Govern destina 124 milions a prestacions econòmiques del programa «Viure en família», el triple del que hi va destinar l'any 2003. Es tracta, en definitiva, d'oferir els serveis i, en aquest sentit, no només els assistencials que aquestes persones mereixen i necessiten.

Mirin, ho estem fent. Ho tenim clar. En això hem treballat com mai. Que ningú no digui que només ens preocupa l'Estatut. L'Estatut el volem per fer tot això que hem començat a fer, i fer-ho millor i amb més recursos i amb més competències.

“Catalunya en xarxa”, en el seu equilibri, la seva articulació, les seves infraestructures, doncs. Parlem molt sovint de Catalunya com a xarxa de ciutats. Voldríem que fos una realitat, però és un projecte. Hem de reconèixer que les nostres connexions no estan encara a l'alçada de la potencialitat dels punts de la xarxa. Som un país que té un nivell de renda, un nivell de qualitat de vida, un nivell d'ambició, quasi diríem, que no està servit per les infraestructures que tenim. Per quines raons? Ja les sabem, ja sabem a qui sempre hem hagut de carregar el mort que no teníem les carreteres que teníem quan les feia l'Estat, però ara les podem fer nosaltres. Necessitem recursos per tenir una Catalunya que es pugui equiparar, des del punt de vista de les infraestructures, a algunes de les comunitats autònomes a les quals a través del sistema de cooperació, de coresponsabilitat, de solidaritat, hem estat ajudant a tenir. I això ho hem de dir amb molt de compte, perquè no

sembli mai que nosaltres estem dient “ja no volem ajudar”. Sí que volem ajudar, en la mesura que ens toqui, però volem que ens ajudin. Volem que quedi clar que hi han autonomies de nivell de renda, potser, inferior que la que tenim nosaltres, i que, tanmateix, tenen unes infraestructures, si més no, no tan utilitzades com les nostres, i, per tant, més eficients i de vegades francament més abundants.

Les infraestructures que tenim no estan a l'alçada d'una Catalunya que vol créixer en el marc de l'Euroregió Pirineus - Mediterrània. No estan a l'alçada d'una Barcelona i d'una regió metropolitana que és, per població, la sisena d'Europa. No estan a l'alçada d'un bon nombre de ciutats mitjanes i petites que articulen un territori ric en activitats i serveis. Aconseguir que ho estigui és l'objectiu prioritari de l'estratègia territorial del Govern i de l'esforç planificador i inversor que estem realitzant.

Per primer cop, el Pla d'infraestructures de transport de Catalunya integra totes les infraestructures de transport terrestre. Hem iniciat els tràmits per construir quatre grans nous eixos viaris, amb una longitud de 133 quilòmetres i una inversió de 518,7 milions d'euros. Són els eixos Maçanet - Platja d'Aro, Reus - Alcover, Vic - Ripoll i Manresa - Vilanova. Manresa - Vilanova, que era la carretera que tenia més corbes que dies tenia l'any. Això canviarà.

L'impuls, el seu impuls i l'inici dels estudis de viabilitat per desdoblar tot l'Eix Transversal viari, enguany, vénen acompanyats per la realització de més de cent obres de millora i ampliació de la xarxa viària catalana.

En l'àmbit metropolità el Govern està construint la que serà una de les línies de metro més llargues d'Europa, la línia 9. Aquesta hauria de ser una ambició

compartida per tota una generació de ciutadans de Catalunya, perquè serà determinant per definir el paisatge econòmic, social i humà de la Catalunya del segon terç del segle XXI. Mentrestant, el Pla d'inversions 2005-2008 de Ferrocarrils de la Generalitat és un dels nostres instruments per aconseguir la millora de les xarxes de rodalies i la promoció del transport de mercaderies en ferrocarril d'ample europeu.

El TGV, ja s'ha dit, permetrà la connexió d'Espanya amb Europa amb el mínim temps possible, dotant de força estratègica el conjunt del territori de Catalunya. Ja va sent hora!

La inauguració de les obres del túnel del Pertús, aquest juliol, ha de fer que la connexió de l'eix del sud d'Europa amb el dorsal Londres - París - Milà comenci a ser una realitat. L'eix Girona - Figueres - Perpinyà hi tindrà una importància de primer ordre. I hem estat ajudant el Rosselló a definir, ahir, justament, en la reunió, en la cimera francoespanyola, amb presència, per primera vegada, de les set regions, a les dues bandes del Pirineu, de la ratlla del Pirineu. Vam estar, per primera vegada, dic, treballant conjuntament amb els estats per fer que aquesta alta velocitat europea no tingui la vergonya d'un trau, un forat, l'únic des d'Estocolm fins a Sevilla, entre Narbona, em penso que és, o entre Montpeller i Perpinyà.

Catalunya es vol consolidar, doncs, com un dels nodes logístics més importants d'Europa. Aquest mes d'octubre hem tret a concurs la construcció del Centre Logístic del Bages, que, juntament amb el de l'Empordà o la Selva i el Camp i el nou

Centre Tecnològic de Logística de Catalunya al Prat de Llobregat, configuraran una xarxa competitiva d'abast internacional.

Pel que fa al Port de Barcelona, vull insistir en el compromís del Govern de desbloquejar l'execució dels nous accessos viaris i ferroviaris. No és gens senzill. Hem atapeït la façana costanera, també la portuària, amb tantes activitats, amb tantes connexions que al final elles mateixes s'han obstaculitzat. Al final hem decidit, com sabeu perfectament, que Catalunya ha de créixer sobre la base de no concentrar més a Barcelona i de crear eixos que, justament, permetin el *bypass* sense haver de pagar els costos de la congestió. Pel que fa al Port, dic, vull insistir en el compromís de desbloquejar l'execució dels nous accessos, però també d'impulsar el front portuari català amb inversions, els propers quatre anys, de 105,7 milions d'euros.

A l'Aeroport: si una imatge és senzilla i contundent, si hi ha una imatge que representi i il·lustri l'ambició econòmica, política i social d'un país, segurament, és la de l'aeroport, i, en el cas de Catalunya, l'Aeroport de Barcelona. Diguem-ho clar, Catalunya vol un aeroport transoceànic, i el pot tenir. Està creixent amb un ritme que ens permetria, en un nombre d'anys per descomptat no breu, arribar a un plafó de 60 milions de passatgers l'any. Catalunya vol aquest aeroport, el pot tenir. I el pot gestionar, el sabria gestionar i el sabrà gestionar. I no pararem fins a aconseguir-ho. El necessita Barcelona com a capital, el necessita el turisme, el necessita la nostra ambició econòmica, el necessita la nostra indústria, el necessita l'Euroregió, de la qual seria, evidentment, l'aeroport central transoceànic; el necessita, en definitiva, el sistema aeroportuari de tot Catalunya, tots els altres aeroports de Catalunya necessiten aquest aeroport, perquè tots ells serien alimentats per ell.

La millora dels serveis dels aeroports de Reus i de Girona asseguren les possibilitats de futur dels nostres aeroports, juntament amb l'impuls de l'aeroport d'Alguaire, que entrarà en funcionament l'any 2008, i sense deixar de banda els projectes de la Seu d'Urgell i del Bages, que han de completar el sistema. El nou Govern d'Andorra jo crec que hi està més interessat que mai, en el de la Seu d'Urgell.

El ritme d'inversió i execució que estem desenvolupant demostra l'ambició del Govern per desplegar tots els mapes de comunicacions: els viaris i els ferroviaris i els portuaris i aeroportuaris, però també els logístics en general, en una Catalunya en xarxa: hi tenim molt a guanyar en construir aquesta xarxa. Però també la nostra credibilitat per aconseguir participar en la gestió dels ports, els aeroports i el ferrocarril és necessari que es tradueixi en una major eficàcia d'aquesta pretensió. Les previsions d'inversió del Ministerio de Fomento a Catalunya l'any que ve s'han de situar per damunt del 19 per cent.

El Departament de PTOP –de Política Territorial i Obres Públiques– té plantejat un acord a vuit anys amb el Ministeri de Foment, per finançar projectes d'infraestructures Generalitat - Estat, en tres línies: inversions en xarxa ferroviària, 13.000 milions d'euros –he dit 13.000 milions d'euros–; inversions en xarxa viària, 7.313 –3.804, l'Estat; 3.539, la Generalitat–, conveni que ja està tancat i que es podrà signar abans d'acabar el mes d'octubre –espero. S'està treballant també en un altre conveni entre Generalitat, Estat i Avertis per a l'ampliació de l'AP-7, per valor de 500 milions d'euros.

Però vull parlar ara de l'equilibri social, tecnològic i ambiental del territori. Garantir la igualtat d'oportunitats de ciutadans, empreses i territoris en l'accés a les tecnologies

de la informació i la comunicació és absolutament fonamental. Aquest és l'objectiu del Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, que assegurarà la disponibilitat dels serveis de telecomunicacions a qualsevol punt de Catalunya a l'any 2008, i que ja hem començat a desplegar ampliant el projecte de banda ampla rural. La capacitat transformadora de les comunicacions sobre l'economia del nostre país serà extraordinària. Ho ha estat sempre, però ha sigut molt difícil per raons de competència, per raons de desenrotllament tecnològic propi anar tan lluny com hauríem volgut.

Pensin que, en bona mesura, tota la tecnologia del cable es va iniciar a Barcelona, i es va iniciar a Barcelona a la segona meitat dels anys vuitanta, pràcticament, amb unes enormes dificultats perquè hi havia un monopoli; Telefònica, justament, per a les comunicacions en xarxa– i la televisió, per a la imatge. I, per tant, no és que estigués prohibit, és que no hi havia previsió, no s'esperava. I Barcelona va haver de començar, quasi diria, en la clandestinitat, o, almenys, en l'al·legalitat –ho va dir algú, a Barcelona–, a tirar cable, que va semblar, des del primer moment, que era la solució de futur. I la ciutat ho va fer, però va fer-ho arrossegant l'Estat i obligant a innovar des del punt de vista legislatiu i des del punt de vista també dels operadors de l'Estat, perquè l'Estat no volia que això es fes sense que també l'Estat ho estigués fent abans. I també per coordinar, evidentment. Doncs molt bé, tot això ens va portar a una situació de la qual durant un període nosaltres vam estar proposant que Barcelona tingués aquesta xarxa de fibra òptica, amb 40.000 llars connectades, i oferíem, i els suggeríem, que a Madrid fessin el mateix a la Castellana; bé, que hi hagués dos grans programes de connexió per a banda ampla i cable en les dues grans ciutats de l'Estat. I suggeríem també que hi hagués una comunicació i una connexió entre aquest centre urbà més dens de Barcelona, ben connectat, amb el parc tecnològic que es va crear en aquell moment.

Tot això va trigar. El dia que se'n faci la història s'entendrà bé; va ser molt pioner, va ser molt inicial, va tenir molt d'interès, va arrossegar molt. Però evidentment vam haver d'arrossegar una càrrega que ens va impedir tenir avui la xarxa que avui podríem tenir i la competitivitat que avui podríem tenir si se'ns hagués fet el cas que se'ns havia d'haver fet.

Després de tot això ha passat per una colla d'etapes de les quals, per descomptat, n'hi han de bones i de no tan bones. Ara estem en una fase en la qual hem de renegociar els contractes o les adjudicacions que tenim en matèria de comunicacions, però, en tot cas, vull que sàpiguen que, per exemple, hi ha notícies enormement positives com és la del supercomputador *Marenostrum*, un dels ordinadors més potents del món, que s'instal·larà –i és una magnífica notícia per a la comunitat científica i per al sector industrial–, que ja ho és ara, efectiu, sobretot per a aquells sectors més intensius en coneixement i elevat contingut tecnològic.

Hem donat un nou impuls al projecte de bioregió, i a la xarxa de centres tecnològics. I la signatura del protocol de la creació de l'anella de l'agroindústria, amb els governs locals, centres tecnològics i universitats, és un bon exemple. Sempre he pensat que aquest triangle decisiu, que la universitat hi havia de ser; hi havia de ser com un dels punts fonamentals, amb els governs i amb les empreses. Un dels nostres objectius prioritaris en el territori és la reorientació de la política en matèria hídrica, de la política de l'aigua, que desenvolupem seguint les directrius de la Unió Europea i prenent en consideració el valor de l'aigua a les conques mediterrànies, valor aquest, i millora, que és una de les nostres prioritats.

La sequera ha posat justament en evidència la necessitat que tenim de comptar amb la complicitat de tots els ciutadans per fer un ús més eficient dels recursos hídrics.

Però la realitat actual no amaga que a la sequera se sumen els embassaments menys plens, els regadius ineficients o la desforestació del nostre territori. El Govern afronta aquests problemes amb decisió, amb recursos i amb l'impuls de les noves infraestructures de reutilització, dessalació i descontaminació.

Però hi ha territoris necessitats de més alimentació en energia. La presentació del Pla de l'energia 2006-2015 posa de relleu una realitat inqüestionable: és el Pla energètic més ambiciós que s'haurà aprovat en els darrers vint-i-cinc anys, és la mostra que el Govern vol desenvolupar una estratègia energètica més eficient i sostenible, sense precipitacions, però amb urgència.

Sobre la interconnexió, només una cosa, i una cosa important: ahir els governs espanyol i francès es van comprometre a trobar solucions –i aviat– al traçat. Hi estarem a sobre, necessitem seguretat energètica i tindrem els traçats adequats.

La definició de la Xarxa natura 2000 és un bon exemple de treball ben fet, perquè fa compatible la construcció de noves infraestructures, la supervivència d'espècies d'aus molt amenaçades i l'enfortiment de l'agricultura. Discrepant i discutint quan calgui, no soterrant els problemes, com ja els he dit; sí tractant-los amb tota la seva complexitat i prenent les decisions més encertades per al conjunt del país i per al seu futur. Aquesta ha de ser la funció dels plans territorials. Ja hem elaborat i posat a consulta pública els avantprojectes del Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran, tan esperat, i el Pla director de l'Empordà. I en els propers mesos disposarem dels projectes preliminars de Catalunya central, regió metropolitana i Terres de Ponent.

També s'ha posat en marxa el mecanisme de millora del planejament urbanístic de tres-cents municipis i la protecció de territoris amb un patrimoni arquitectònic o natural valuós, com és el cas de Gallecs o la Vall d'en Bas; la vall del Ges i del Bisaura.

Punt i apart mereix el PDU del sistema costaner –el Pla director–, que ens permetrà mantenir Catalunya oberta al mar.

Els parlo ara de les polítiques de sòl i de qualitat urbana. El Programa de sòl residencial i industrial 2005-2008 defineix les actuacions necessàries per assolir els objectius de la política urbana i econòmica del Govern. La política de sòl industrial ens permetrà generar vuit-centes hectàrees de sòl industrial net, de promoció directa, i ens ofereix un potencial de localització de 120.000 nous llocs de treball.

En l'àmbit del sòl residencial es preveuen operacions amb un potencial per acollir 73.700 habitatges, 43.400 de les quals seran de protecció oficial. Aquests habitatges formaran els nous barris de la Catalunya del segle XXI; barris amb un 60 per cent d'habitatge protegit, equipaments públics de qualitat i alta accessibilitat a les xarxes de transport. I, evidentment, barris densos –que quedi clar–, no anem a l'escampada, no continuarem el que ha passat en els darrers vint-i-cinc anys, que en un quart de segle hem ocupat tant territori –en un quart de segle hem ocupat tant territori com tot el que havíem ocupat mai. El Programa de sòl 2005-2008 és una línia més del dibuix de la Catalunya futura.

I els barris vells. La concentració de les problemàtiques socials més importants que ens afecten en alguns barris de Catalunya comporta un conjunt de problemes que cal conjurar, que cal afrontar. Per revertir aquests processos de degradació urbana el Govern va impulsar, de forma prioritària, la Llei de barris, que és una de les peces clau de la nostra governació i de la col·laboració –abans poc freqüent– amb els ajuntaments en aquesta matèria. Una llei que fa efectiva la col·laboració entre la Generalitat i els governs locals per estendre el dret de tots els ciutadans i ciutadanes a gaudir d'un entorn digne i segur, que afavoreixi el progrés personal i la cohesió social. Es tracta d'una política que farà l'aliança entre el Govern de Catalunya i els ciutadans a través dels ajuntaments, perquè hi hagi una capacitat transformadora més gran que la que hem tingut fins ara. I farà efectiu un dret que és la síntesi de les tres prioritats que he esbossat: les persones, la seva seguretat i la millora de les infraestructures. Aquest, el Pla de barris, d'alguna forma, conjuga totes tres coses.

Bé, davant nostre emergeix, doncs, una Catalunya en xarxa, digital, ciutadana, com a projecte global de canvi al servei de ciutadans i empreses. Crec, en resum, que estem establint les bases per guanyar la batalla de les connexions amb Europa i de les connexions amb el món; i m'estic referint ja a les connexions viàries i ferroviàries, les portuàries i aeroportuàries. Estem establint les bases per guanyar la batalla de les tecnologies de la informació i la comunicació, que començava a fracturar el país. I estem establint les bases per guanyar la batalla dels centres urbans i del paisatge, en una etapa de fort creixement demogràfic.

L'aposta pel desenvolupament d'estratègies a mitjà i llarg termini en la gestió de l'aigua, la gestió dels residus i l'energia és una realitat que ve acompanyada del creixement econòmic de Catalunya i de l'enfortiment de la nostra capacitat

d'innovació. Ho fem amb polítiques i amb inversions concretes, que responen a les necessitats del present del país i dels seus ciutadans i ciutadanes, però també amb visió del futur; en definitiva, la nostra acció de Govern pretén, en coherència amb el programa del Tinell, fer possible la Catalunya ciutadana –dèiem allà–, una Catalunya ciutadana, que vol dir cohesionada, sobre la base de l'extensió dels drets socials de totes les persones, una Catalunya servida des del Govern per una cartera de polítiques de benestar, una Catalunya digital, que progressa en el coneixement i en la tecnologia. Una Catalunya en xarxa, que vol dir que aposta pel progrés de tots els seus territoris.

Bé, abans de deixar els temes territorials i tornar a les relacions de Catalunya i l'Estat, vull dir unes paraules sobre un barri, un territori que ha viscut dies i mesos dramàtics, que és el barri del Carmel. Sobre l'accident del Carmel, el que m'interessa remarcar avui són tres coses. Després d'una reacció extraordinària de l'Ajuntament de Barcelona i del mateix Govern de la Generalitat, vam saber treure les conclusions pertinents de l'accident i dels seus efectes, pel que fa a la seguretat i a les garanties de l'obra pública. Vam concloure que calia un esforç addicional pel que fa a la transparència en els processos d'adjudicació de l'obra pública. I vam arribar a la conclusió que el compromís del Govern amb els veïns i afectats per l'accident del Carmel no acabarà fins que tots i cadascun d'ells puguin dir: "Sóc a casa, sóc a casa meva; s'ha acabat el malson."

Relacions amb l'Estat. L'Estatut és l'emblema d'un projecte social i polític més ampli per al nostre país, que ha de situar la Catalunya social i convivencial en el marc òptim de les relacions amb Espanya, amb Europa, amb el Mediterrani i amb el món. Hem obtingut resultats perquè les relacions del Govern de Catalunya amb el nou

Govern d'Espanya han fet un gir de 180 graus respecte de la situació de partida. No cal repetir aquí què van dir el Govern d'Espanya i el Partit que governava el desembre de l'any 2003 i els primers mesos de l'any 2004; vam patir l'hostilitat ferrenya dels conservadors espanyols.

Bé, doncs, ara la relació amb el Govern presidit per José Luís Rodríguez Zapatero ha donat fruits decididament positius, concretats en gestos, en decisions i en projectes. Decisions de gran abast, com l'acord sobre el finançament sanitari adoptat a la segona reunió de la Conferència de presidents, i precisat en el marc del Consejo de Política Fiscal i Financiera. Hem fet una passa de gegant, i no tant en la solució definitiva del problema –que hi serà–, com sobretot en la manera d'abordar-lo. El Govern de Catalunya va jugar un paper fonamental en el reconeixement del problema com a problema general de la sanitat pública de les comunitats autònomes. Ja tothom sap que qui va provocar, des de baix, la reunió de tots els presidents autonòmics sobre el finançament sanitari té un nom, que és Catalunya, que és el Govern de Catalunya, que és el Departament de Salut i que és el Departament d'Economia i Finances. Tothom ho sap. I tothom s'hi ha apuntat. Totes les autonomies s'hi han apuntat. Mirin, la relació, efectivament, la nova relació que s'ha creat ha possibilitat aquestes coses, i nosaltres hi serem lleials, i nosaltres serem fervents participants d'aquesta nova manera de fer. De fet, jo crec que la Conferència de setembre del 2005 marca un inici del que podrà ser en el futur la solució successiva de problemes que es poden anar plantejant en altres sectors. És veritat, hi ha qui diu: “Aquesta Conferència de presidents hi és perquè no hi ha el Senat” –un senat federal, de caràcter federal. Probablement. Ja veurem què passa amb les conferències de presidents, o si seran les conferències de presidents una part d'aquest Senat. A Alemanya és així. En el Senat... Qui hi ha en el Senat? No hi han senadors elegits en unes eleccions a part. Hi ha els presidents de les comunitats

autònomes, dels *Länder*, un dels quals, per cert, s'autodenomina *frei Staat Bayern*, Estat lliure de Baviera, i ningú no s'enfada a Alemanya.

Jo crec que el que ha passat amb el finançament sanitari va posar de manifest que, en aquest tema, com en molts altres, és imprescindible la col·laboració entre l'Estat i les comunitats autònomes. Es va adoptar el compromís de revisar el sistema de finançament, que aportarà una solució definitiva; un compromís que es farà efectiu abans del final de la legislatura, i es varen acordar mesures d'emergència per evitar l'agreujament del problema. Algunes dades: 1.677 milions d'euros d'aportacions de l'Estat; 1.365 milions de bestretes; 1.838 –aproximat– milions d'euros resultants de l'augment de la capacitat normativa de les comunitats autònomes –que a Catalunya serien 663 milions d'euros. Total: 4.881 milions d'euros destinats a pal·liar el dèficit sanitari, dels quals Catalunya disposarà de 1.083. No vull entrar en una discussió concreta de xifres, però permetin que els doni una xifra comparativa. Els guanys del primer any d'aplicació del model de finançament del 2001 sumen 240 milions d'euros. I ara rebrem gairebé el doble –420 milions d'euros– d'aportació directa de l'Estat.

Canviant de sector, però sempre dintre de les relacions Estat - Generalitat. Decisions com la devolució dels papers de Salamanca, per mitjà de la Llei votada al Congrés dels Diputats, i gràcies als bons oficis i a l'habilitat gestora i negociadora de la consellera de Cultura. Perquè vostès no han sentit a parlar, segurament, de les reaccions –o sí– que això ha provocat a Salamanca. Doncs ja m'hagués agradat veure alguns de nosaltres –no dic de vostès, dic de nosaltres– portant la negociació d'aquest tema, aconseguint que els papers tornin, obtenint que la reacció quedi realment limitada en el lloc d'origen, que això no s'escampi en el Parlament espanyol

i que el Parlament espanyol, amb l'ajut de la ministra Calvo –ho hem de dir tot–, que va ser decisiu, hagi pogut fer una cosa que fins ara no s'havia pogut fer mai.

Mirin, decisions com el trasllat de la seu de la Comissió del Mercado de Telecomunicaciones a Barcelona –que ja saben el que va costar, ja saben les reaccions que va produir–, els haig de dir que, recentment, m'he reunit amb el seu president i amb el Consell d'Administració i m'han informat que d'aquí a poc començaran a treballar des del seu espai que, transitòriament, estarà ubicat a la torre Mapfre.

Decisions com el pas definitiu que la Carta municipal de Barcelona està a punt de donar en el Congrés de Diputats. Tants anys, decennis després, un cop que el Govern espanyol li ha donat llum verda –això ho van començar en Sardà Dexeus i Fabià Estapé a estudiar-ho l'any 1980, si no recordo malament, la Carta de Barcelona que s'havia de canviar. Molt bé.

Compromís actiu del Govern espanyol pel reconeixement del català a Europa; recolzament per aconseguir el domini internacional .cat; política cultural descentralitzada i que s'ha concretat en el compromís del Ministeri amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya –n'hem vist els primers fruits amb la magnífica exposició *Caravaggio*, que els recomano de veure. La conversió del Mercat de les Flors en un centre de les arts en moviment; l'increment de l'aportació al Liceu; el Pla d'actuacions per als monuments de la Tarragona romana; les obres de la Sala de Cambra de l'Auditori de Barcelona i la futura ubicació del Museu d'Urbanisme de Barcelona. I l'esforç inversor de l'Estat, i el disseny del Pla d'infraestructures del transport, de què ja els he parlat abans i que, per primera vegada, abandona la

concepció radiocèntrica –i això és absolutament cabdal per dibuixar una Espanya en xarxa. Abans era *de Madrid a cada capital de província en alta velocitat*. I ara hi ha hagut qui s'ha atrevit a dir a Madrid, que el que s'ha de fer és Bilbao - Barcelona. I va tornar a sortir aquest tema justament ahir en la reunió hispanofrancesa també, perquè va sortir el tema de l'alta velocitat i d'on a on havia d'anar. Doncs resulta que dues vies que eren de les tres línies amb més demanda d'alta velocitat a Espanya, no és Barcelona - Sevilla; és Barcelona - Madrid, i és Barcelona - València. I no se n'ha fet cap. No és que no se n'hagi fet cap, és que ni s'hi ha pensat –ni s'hi ha pensat. Són aquestes decisions, són aquests gestos –perdó, i encara me n'he deixat–, gestos de respecte i de reconeixement que el president Zapatero ha tingut envers la nostra història i els nostres símbols, com la revisió del judici del president Companys, la de Manuel Carrasco i Formiguera.

Hi ha, per tant, una nova relació. Aquesta nova relació hi és, però hi és en el terreny concret de les decisions; dels gestos, però també de les decisions, dels projectes que fonamenten la *meva* confiança que, a partir del diàleg, el pacte és possible, és realista i és eficaç. L'actitud de respecte i d'entesa expressats aquests mesos no respon solament a una correlació transitòria de forces en el Congrés, ni a una tàctica provisional del president del Govern espanyol, són la mostra que la història d'Espanya està canviant; vull que ho creguin, això, que sentin amb certesa la seguretat que això avançarà, que això és possible, que és possible avançar amb una nova relació, en una nova relació.

Una història d'Espanya que algun dia s'ha de poder explicar a les escoles en tot allò que compartim i en tot allò que ens diferencia. Fa temps que ho demano: que facin a tot Espanya una assignatura de la història dels pobles d'Espanya; que la facin, que

sàpiguen a Extremadura què passa aquí; que sapiguem nosaltres qui són ells, per dir-ho d'alguna forma. Fa més falta que l'aigua que bevem, que hi hagi un afranquiment, jo diria, una sinceritat d'Espanya amb ella mateixa, de reconèixer-se com efectivament és, i no solament en el tracte entre governs, sinó també en l'educació que es dona a la quitxalla i a la joventut.

Entenc la força i la gesticulació amb què alguns s'oposen a aquests propòsits, potser perquè ja havíem perdut l'esperança i la memòria del que havia estat la bandera de les forces democràtiques majoritàries espanyoles durant el franquisme i la Transició, la de l'entesa dels pobles d'Espanya en un marc de respecte i comprensió cap a les regions, nacionalitats i nacions que la componen. Però no ens deixem impressionar pel to amenaçador d'aquests dies; Catalunya està canviant, però Espanya també canvia. I els catalans i els espanyols ho estan assumint, amb dificultat, però amb normalitat. I canvien cap a millor. Avui, més que mai, l'horitzó visible assenyala un futur federal, una Espanya plural on la mar Bàltica ja no generarà els hiverns.

Vull acabar considerant no el debat de l'Estatut, ni el seu itinerari posterior, sinó l'impacte que ja ara ha tingut sobre la política catalana. Un primer efecte ha estat el d'oxigenar la vida política catalana i millorar unes enrarides relacions entre política i societat. L'acord assolit, i l'aprovació de l'Estatut per una amplíssima majoria, ens ha proporcionat una bona dosi d'autoestima col·lectiva que darrerament notàvem a faltar; simplement ho constato: responsabilitat, tota, però també satisfacció.

Hi ha un segon efecte de l'aprovació parlamentària de l'Estatut, d'una certa transcendència, que interpel·la directament el Govern de la Generalitat i la seva pràctica política i administrativa. Per tant, afrontem la recta final de l'Estatut amb la confiança que dona haver donat passes rellevants per la millora del nostre

autogovern amb la nova relació amb el Govern espanyol, amb l'autoestima col·lectiva força augmentada pel gran acord assolit aquí, i amb les institucions de la Generalitat plenament disposades a assumir els reptes d'un estatut exigent, molt exigent. Avui els vull reiterar solemnement el capteniment del president i del seu Govern en la fase de tramitació de la Proposta d'Estatut a les Corts Generals. Actuarem amb sentit de la història, actuarem per preservar la unitat catalana, actuarem amb determinació, amb responsabilitat, procurarem actuar amb intel·ligència i rigor, amb confiança, amb confiança en els nostres negociadors, perquè aquesta és l'actitud que considero apropiada en les circumstàncies actuals: normalitat democràtica i institucional.

Dialogarem sense renunciar a res essencial de la nostra Proposta, perquè ja tenim signes, no solament que és justa, també tenim signes que no és anticonstitucional; que no ho és i és considerada plenament constitucional per la majoria dels experts que en aquest moment s'estan, com vostès poden imaginar, adelerant sobre el text de l'Estatut per veure què hi poden trobar. Sense renunciar, dic, a l'essencial, sense deixar perdre tot el que hem aconseguit, sense degradar els llaços afectius que ens uneixen amb la resta d'Espanya, de vegades amb dificultats; volem implicar-nos amb Espanya fins al fons; volem canviar-la, fins i tot, una mica; volem fer-ho des de la nostra pròpia identitat irrenunciable, genuïna. Espero de tothom la mateixa voluntat d'entesa que va permetre l'acord en aquesta cambra, i us garanteixo que, com a president de la Generalitat, estic perfectament confiat que aquells que tenen la responsabilitat de representar-nos, primer de tot en la presa en consideració, i seguidament, mirant el futur, en la seva negociació, ho faran perfectament, ho faran servint l'esperit que va regnar en el moment que en aquesta sala es va aprovar l'Estatut, sense que el president de la Generalitat hi hagi d'intervenir massa més.

Però el reforçament del nostre autogovern i el canvi de paradigma en les relacions amb el Govern central, vull que ho sàpiguen –per acabar–, amb una aposta estratègica per situar Catalunya en l'escena internacional. El compromís internacional de Catalunya amb la Mediterrània, que es reflectirà en la reunió més important que s'haurà fet a Europa en tot l'any –Barcelona+10–, la Conferència Euromediterrània que, en aquest cas, no és una conferència de ministres, com va ser la de l'any 1995. És una conferència de caps d'Estat i de govern, és una cimera europea sota presidència britànica. Sàpiguen que és un esdeveniment europeu que passa aquí. No és quelcom, diguem-ho clarament, en què nosaltres puguem participar com a tal, però passa casualment aquí. Bé, aquesta tercera dimensió de l'escenari internacional no és menor; potser, a la llarga, és el més determinant, si hi pensem amb tranquil·litat. Potser, a la llarga, és el més determinant. Quin serà el nostre nou Estat?, en el sentit genèric de la paraula, el més gran, aquell en què probablement no només la moneda sinó les regles del joc de la competència estaran marcats. A quin nivell estaran marcats tots aquests elements de la nostra vida quotidiana, de la nostra vida econòmica, social, política, per la Unió Europea? Molt bé, el desenllaç d'aquestes decisions, probablement, d'aquestes qüestions, no es decidirà ni a Barcelona, ni a Madrid; es decidirà més lluny.

Els interessos de Catalunya es juguen, en gran part, doncs, en aquest àmbit: Europa i la Mediterrània; per això hi som presents. En un any hem visitat el Marroc, Algèria, Turquia, Israel i Palestina. No hem fet pas massa més viatges. Són els escenaris dels reptes clau que Europa afronta en aquest inici de segle. Nosaltres volem contribuir a la resolució d'aquests reptes. Barcelona i Catalunya han de tornar a ser el punt d'un nou inici on abordarem de veritat els objectius d'aquesta cimera, donant un impuls a la democràcia i als drets humans en tots els països de la zona; assumint el concepte de diversitat que eviti una polarització cultural i religiosa –ens hi juguem,

nosaltres, molt de la nostra vida quotidiana que a la Mediterrània hi hagin llaços i principis comuns en aquestes matèries. Afavorir una gestió intel·ligent del fenomen migratori, superant una perspectiva basada exclusivament en la seguretat policíaca; reforçar el nexa entre seguretat i justícia per lluitar contra la violència política de la regió. I finalment, refermar la idea de solidaritat i de cohesió. Per fer-ho, hem d'assumir la necessitat d'invertir en capital humà, que significa invertir en futur a través dels nostres joves. És l'hora, precisament, de plantejar amb determinació el paper dels altres agents polítics que no són els governs de l'Estat en la política mediterrània, no a la cimera, on no serem, sinó al costat, durant i després de la cimera. Ahir mateix les regions de la Comunitat de Treball dels Pirineus van voler ser presents a la cimera hispanofrancesa, com us he dit, i vam ser-hi, vam fer i vam crear una nova cèl·lula, un grup de treball: dos més set s'anomenarà: dos països europeus, set regions, i jo vaig proposar que es reunís, que tingués la seva seu sempre allà on hi hagi la seu de la Comunitat de Treball dels Pirineus. Ja sabeu que som les set regions que voregen. Són Aquitània, Midi-Pyrénées i Languedoc-Roussillon, per la part francesa, però a la part nostra no són només les de l'Euroregió que seríem Catalunya i l'Aragó sinó també Navarra i el País Basc. I ara la seu que estava aquí ha passat al País Basc. I, per tant, el que es farà és una primera reunió, espero que ben aviat, d'aquesta cèl·lula de treball o grup de treball europeu dos més set al País Basc. I des d'allà podrem seguir de manera permanent no cada cop que es reuneixen els caps d'Estat, sigui aquí, sigui allà on sigui –o caps de govern– sigui aquí, sigui a França, sinó d'una manera continuada. I dono molta importància a la presència de persones nostres de la màxima categoria, del màxim nivell en aquest grup de treball.

És l'hora, doncs, de plantejar amb determinació el paper dels altres agents polítics que no són estats, com he dit, i és l'hora també de repassar quines són les ocasions

en les quals, en els mesos que vindran, aquesta activitat internacional, euromediterrània es pot concretar. La Conferència Euromediterrània de regions Barcelona+10, que serà pràcticament paral·lela a la pròpia cimera, la Conferència Euromediterrània de dones Barcelona+10, la cinquena Conferència de Presidents de Parlamentos Euromediterràneos, el Seminario de Medios de Comunicación y el Mediterráneo, la Conferència de ciutats euromediterrànies de Barcelona+10, la Cimera Euromediterrània de líders empresarials, i el Fòrum Euromed Salut. La Generalitat donarà el màxim suport i participació en les polítiques del Govern espanyol en tot allò que una comunitat com Catalunya pugui aportar per assolir els objectius de pau, de llibertat i de democratització.

Acabo, senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta intervenció. He deixat per al final una reflexió en veu alta sobre el que entenc que són les meves obligacions. La vertebració de Catalunya i el seu equilibri, els grans projectes estratègics per a la nostra economia, la nostra cultura, el nostre benestar formen part d'aquesta obligació, sobretot en els grans afers que, com l'Estatut, hem convertit en un projecte compartit, col·lectiu, per damunt de les aspiracions de cadascuna de les forces i projectes polítics que legítimament defensem, i que hem de defensar cadascú de nosaltres. I tinc una mica la impressió, m'ha quedat un regust agredolç que l'eufòria d'aquell dia, del dia 30 de setembre, en què es va aprovar l'Estatut va quedar excessivament reflectida a nivell de mitjans de comunicació, en dues persones, que penso que van jugar un paper, que vam jugar un paper. Però aquestes dues persones no vam ser les més importants, ni les forces polítiques que representàvem. Estàvem obligats a fer-ho. A veure si ho dic clar. I també tinc la impressió que una part de la situació que hem viscut aquests darrers dies d'una certa inquietud, d'una certa confusió, és deguda al fet que alguns poden haver pensat que hi havia una patrimonialització excessiva de l'èxit de l'Estatut.

Vull que sàpiguen que en aquest sentit diuen els castellans “no me duelen prendas”, no em costa gens de dir que considero que tots els partits, inclòs el Partit Popular, que va fer una oposició digníssima i un treball polític, jo crec, de gran nivell, són tan autors del projecte d'Estatut com els dos partits principals d'aquesta cambra. Vull deixar-ho clar. Tenim l'obligació de treballar amb aquell esperit que vam demostrar que érem capaços de tenir, de cridar l'atenció, deixin-m'ho recordar en el moment d'acabar, sobre la tensió dels riscos de fractura del cos complex que és una societat, d'estirar la mà i fer que el Govern l'estiri perquè s'escurcin i no creixin les distàncies entre els que van davant i els que van més endarrerits, el capítol de drets, deures i principis rectors del nou Estatut, crec que serà en aquest sentit un quadern de ruta.

Per això avui els he volgut parlar, sobretot, de la necessitat de donar seguretats, d'estudiar, analitzar, saber, i assegurar.

Senyores diputades, senyors diputats, en el compliment d'aquestes obligacions esmerçaré el millor de mi mateix.

Moltes gràcies.